

BLANKA LIPINSKA

365 dana

Prevela sa poljskog
Marija Rajković

■ Laguna ■

Naslov originala

Blanka Lipińska

365 DNI

Copyright © Blanka Lipińska

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

365 dana

PRVO POGLAVLJE

– Masimo, znaš li šta to znači?

Okrenuo sam glavu prema prozoru gledajući vedro nebo, a onda sam pogledao svog sagovornika.

– Preuzeću ovu kompaniju, svidelo se to porodici Manente ili ne.

Ustao sam, a Mario i Domeniko su usporeno ustali sa stolica i stali ispred mene. Bio je to fin, ali predugačak sastanak. Rukovao sam se sa prisutnim muškarcima i krenuo prema vratima.

– Vidi, tako će biti dobro za sve.

Podigao sam kažiprst.

– Još ćeš mi za to i zahvaliti.

Skinuo sam sako i otkopčao još jedno dugme svoje crne košulje. Sedeo sam na zadnjem sedištu auta i uživao u tišini i klimi.

– Kući – promrmljao sam i počeo sam da čitam poruke na telefonu.

Većina poruka je bila vezana za posao, ali među njima sam našao i Aninu poruku: „Vlažna sam, treba mi kazna.“ Penis mi se pomerio u pantalonama, a ja sam ga sa uzdahom ispravio i jako stisnuo. O da, moja devojka je dobro osećala moje

raspoloženje. Znala je da taj sastanak neće biti dobar i da mi neće doneti nikakvog mira. Znala je i šta me opušta. „Budi spremna u osam“, kratko sam odgovorio i udobno se naslonio, posmatrajući kako svet nestaje iza prozora automobila. Zatvorio sam oči.

I opet ona. Moj kurac je u sekundi postao tvrd kao čelik. Bože, poludeću ako je ne pronađem. Od nesreće je već prošlo pet godina; pet dugih godina od čuda – smrti i vaskrsnuća, kako bi to lekar rekao. I sve ovo vreme sanjam ženu koju nikad nisam video u stvarnom životu. Upoznao sam je u svojim vizijama kad sam bio u komi. Miris njene kose, mekoća kože – gotovo sam osećao da je dodirujem. Svaki put kada bih vodio ljubav sa Anom ili bilo kojom drugom ženom, vodio sam ljubav sa njom. Zvao sam je Dama. Bila je moje prokletstvo, ludilo, a isto tako i spas.

Auto se zaustavio. Uzeo sam sako i izašao. Na aerodromskoj pisti su već čekali Domeniko, Mario i momci koje sam poveo sa sobom. Možda sam preterao, ali ponekad je i pokazivanje sile potrebno da zbuni protivnika.

Pozdravio sam pilota i seo u mekanu fotelju, a stjuardesa mi je uručila viski sa jednom kockom leda. Pogledao sam je; znala je šta volim. Odmerio sam je hladno, a ona se rumenila i koketno se smeškala. „Zašto da ne?“, pomislio sam i naglo ustao sa fotelje.

Uhvatio sam iznenađenu ženu za ruku i povukao je prema privatnom delu aviona.

– Krenite! – viknuo sam pilotu i zatvorio vrata, nestajući iza njih sa devojkom.

Kad smo ušli u prostoriju, uhvatio sam je za vrat i odlučno je prislonio uza zid. Gledao sam je u oči, bila je prestravljena. Približio sam svoja usta njenim i uhvatio joj donju usnu, a ona je zastenjala. Ruke su joj slobodno visile duž tela, a pogled joj je bio uprt u moje oči. Uhvatio sam je za kosu kako bi jače zabacila glavu, zatvorila je oči i ponovo zastenjala. Bila je prelepa, tako

ženstvena, celo moje osoblje je moralo biti takvo. Voleo sam sve što je lepo.

– Klekni! – povikao sam povlačeći je dole. Ona je bez oklevanja poslušala zapovest. Zastenjao sam hvaleći je za pokornost i prešao palcem preko usana, koja je ona poslušno razdvojila. Nikad nisam bio u vezi s njom, a opet je devojka tačno znala šta treba da radi. Naslonio sam joj glavu na zid i počeo da otkopčavam rajsferšlus. Stjuardesa je glasno progutala pljuvačku, velikim očima i dalje buljeći u mene.

– Zatvori – rekao sam mirno, prelazeći palcem preko njenih kapaka. – Otvorićeš tek kad ti dopustim.

Kurac mi je iskočio iz pantalona, tvrd i gotovo bolno napumpan. Oslonio se na usta devojke, a ova ih je srdačno i široko otvorila. Ne znaš šta te čeka, pomislio sam i ugurao sam ga skoro do samog kraja, pridržavajući joj glavu tako da ne bi mogla da se mrdne. Osetio sam kako se guši, gurnuo sam još dublje. O da, voleo sam kada su užasnuto otvarale oči kao da misle da ću ih zaista ugušiti. Polako sam se povlačio i pomazio joj obraz gotovo nežno, delikatno. Gledao sam je kako se smiruje i kako s usana liže gustu pljuvačku iz grla.

– Jebaću te u usta. – Žena je blago zadrhtala. – Mogu li?

Na mom licu nije bilo emocija niti osmeha. Devojka me je na trenutak gledala džinovskim očima i nakon nekoliko sekundi je potvrdno klimnula glavom.

– Hvala – prošaptao sam povlačeći obe ruke po njenim obrazima. Naslonio sam devojku na zid i još jednom sam joj ga gurnuo po jeziku čak do grla. Stisnula ga je usnama. O da! Moji kukovi su snažno počeli da se nabijaju u nju. Osetio sam da ne može da diše, a nakon nekog vremena počela je da se bori, te sam je čvršće uhvatio. Dobro! Njeni nokti su se zabili u moje noge, prvo je pokušala da me odgurne, a zatim da me osakati grebanjem. Voleo sam to, voleo sam kad se bore, kada su bespomoćne protiv moje snage. Zatvorio sam oči i video svoju Damu, kleči ispred mene, njen gotovo crni pogled probija kroz mene. Voli

kad je tako uhvatim. Još jače sam rukama povukao kosu, a u njenim očima se pojavila požuda. Nisam više mogao da izdržim, još dva snažna guranja i gotov sam, a sperma se izlila iz mene gušći devojku još više. Otvorio sam oči i pogledao njenu razmazanu šminku. Malo sam se povukao da joj napravim mesta.

– Gutaj – zarežao sam, povlačeći je za kosu još jednom.

Suze su joj potekle niz obraze, ali je poslušno izvršila moju zapovest. Izvadio sam kurac iz njenih usta, a ona je pala spuštajući se niza zid.

– Oliži ga. – Devojka se sledila. – Skroz, dok ne bude čist.

Stavio sam obe ruke na zid ispred sebe i ljutito sam je gledao. Ona se ponovo pridigla i uhvatila moju muškost u sićušnu ruku. Počela je da liže ostatke sperme. Lagano sam se nasmešio videvši kako se trudi. Kad sam već znao da je gotova, odmaknuo sam se od nje zakopčavajući rajsferšlus.

– Hvala. – Pružio sam joj ruku, a ona je ustala na noge koje su se lagano tresle i stala pored mene. – Tamo je kupatilo. – Rukom sam pokazao pravac, iako je ona poznavala taj avion kao svoj džep. Klimnula je glavom i krenula ka vratima.

Vratio sam se svojim pratiocima i seo u fotelju. Otpio sam gutljaj izvrsnog pića koje je već malo izgubilo odgovarajuću temperaturu. Mario je odložio novine i pogledao me je.

– U vreme tvog oca bi nas sve poubijali.

Uzdahnuo sam prevrćući očima i razdražljivo lupio čašom o sto.

– U doba mog oca ilegalno bismo trgovali alkoholom i drogom, a ne bismo vodili najveće kompanije u Evropi. – Zavalio sam se u fotelju i ljutito pogledao svog savetnika. – Ja sam glava porodice Toričeli i ovo nije slučajnost, već razmotrena odluka mog oca. Gotovo od detinjstva su me pripremali za to da porodica uđe u novu eru kad ja preuzmem vlast – uzdahnuo sam i malo se opustio kad je stjuardesa gotovo neprimetno projurila pored nas. – Mario, znam da voliš da pucaš. – Stariji čovek, koji je bio moj savetnik, blago se nasmešio.

– Pucaćemo uskoro. – Pogledao sam ga ozbiljno. – Domeniko – obratio sam se sada bratu, koji mi je uputio pogled. – Nek tvoji ljudi počnu da traže onog skota Alfreda. – Opet sam pogledao Marija. – Hoćeš da pucaš? Ovog puta te to sigurno neće zaobići.

Otpio sam još jedan gutljaj.

Sunce je zalazilo nad Sicilijom kad smo konačno sleteli na aerodrom u Kataniji. Obukao sam sako i krenuli smo prema izlazu sa terminala. Izvadio sam tamne naočare i osetio udarac toplog vazduha. Bacio sam pogled na Etnu – danas je bila u punom sjaju.

Turisti se zabavljaju, pomislio sam i ušao u klimatizovanu zgradu.

– Ljudi sa Arube žele da se upoznaju sa onim o čemu smo ranije razgovarali – započeo je Domenico idući pored mene. – Moramo da se pobrinemo i za klubove u Palermu.

Slušao sam ga pažljivo, sastavljajući u glavi spisak stvari koje moram danas da obavim.

Odjednom je postalo tamno, iako su mi oči bile otvorene. I onda sam je video. Nekoliko puta sam nervozno trepnuo; ranije sam viđao svoju Damu samo kad sam hteo. Otvorio sam širom oči i nestala je. Da li se moje stanje pogoršalo, a halucinacije navalile? Moram da odem onom kretenu da me pregleda. Ali to ću kasnije, vreme je da se obavi posao povodom konzerve s kokainom koja mi je nestala.

Iako „nestala“ nije bio najprikladniji izraz u ovoj situaciji. Već smo se približavali automobilu, a onda sam je ponovo video. Jebem ti, to je nemoguće. Ušao sam u parkirani automobil i skoro sam uvukao unutra Domenika, koji je otvorio zadnja vrata.

– To je ona – prošaptao sam sa knedlom u grlu, pokazujući na leđa devojke dok je hodala na trotoaru, udaljavajući se od nas. – To je ta devojka.

U glavi mi je zvonilo, nisam mogao da verujem u to. A možda mi se samo učinilo? Gubio sam čula. Automobili su krenuli.

– Uspori – rekao je mlađi brat dok smo joj prilazili. – Jebote!
– Zastenjao je kad smo je sustigli.

Srce mi je zastalo na sekundu. Devojka je gledala je pravo u mene, ne videvši ništa kroz gotovo crno staklo. Njene oči, nos, usta, cela ona – bila je baš onakva kako sam je zamišljao.

Uhvatio sam se za kvaku, ali me je brat zaustavio. Snažan, ćelav muškarac je dozivao moju Damu, a ona je krenula prema njemu.

– Ne sada, Masimo.

Sedeo sam paralizovan. Ovde je, živa je, postoji. Mogao sam je imati, dodirnuti je, uzeti je i biti zauvek s njom.

– Šta to, dođavola, radiš?! – vrisnuo sam.

– Sa ljudima je, ne znamo ko je to.

Auto je ubrzao, a ja još uvek nisam mogao da odvojim pogled od siluete moje Dame koja je nestajala.

– Već šaljem ljude za njom. Pre nego što se vratimo kući, saznaćeš ko je ona. Masimo! – povicio je glas kad nisam reagovao.
– Toliko godina si čekao, onda ćeš sačekati još nekoliko sati.

Pogledao sam ga s takvim besom i mržnjom kao da ću odmah da ga ubijem. Razumni ostaci mojih misli slagali su se s njim, ali sve ostale misli, kojih je nesumnjivo bilo više, nisu htele da ga slušaju.

– Imaš sat vremena – zarežao sam, tupo zureći u sedište ispred sebe. – Imaš jebenih šezdeset minuta da mi kažeš ko je to.

Parkirali smo se na prilazu, a kada smo izašli iz automobila, prišli su nam Domenikovi ljudi, predajući mu kovertu. Prosledio mi je kovertu i bez reči sam krenuo prema biblioteci. Želeo sam da budem sam kako bih mogao da poverujem da je to sve istina.

Seo sam za sto i pomalo drhtavim rukama sam otkinuo vrh koverte, prosvuši njen sadržaj na sto.

– Jebem ti! – Uhvatio sam se za glavu kada su ispale slike – to nisu bile slike koje su naslikali umetnici, već fotografije koje su prikazivale lice moje Dame. Imala je ime, prezime, prošlost i

budućnost koju nije ni sama očekivala. Čuo sam da neko kuca na vratima. – Ne sada! – viknuo sam, ne skidajući pogled sa fotografija i beležaka. – Laura Bjel – prošaptao sam dodirujući njeno lice na papiru.

Posle pola sata analiziranja toga što sam dobio, zavalio sam se u fotelju i zabuljio se u zid.

– Mogu? – upitao je Domeniko, provirujući glavom iza vrata. Pošto nisam reagovao, on je ušao i seo nasuprot.

– I šta sad?

– Dovešćemo je ovde – hladno sam odgovorio, gledajući mlađeg brata. Sedeo je klimajući glavom.

– Ali kako planiraš to da izvedeš? – Pogledao me je kao idiota, što me je malo iznerviralo.

– Otići ćeš u hotel i reći joj da si imao vizije kad si umro, a u njima... – Pogledao je beleške koje su bile preda mnom.

A u njima ti, Laura Bjel, i sada ćeš biti moja, odgovorio sam u sebi.

– Ukrašću je – odlučio sam bez oklevanja. – Pošalji ljude u stan tog... – zaustavio sam se, tražeći ime njenog momka u beleškama – Martina. Nek saznaju ko je on.

– Možda je bolje pitati Karla? On je tamo – predložio je Domeniko.

– Dobro, neka Karlovi ljudi kopaju koliko god je moguće. Moram da pronađem način da se ona pojavi ovde što pre.

– Ne moraš tražiti način. – Pogledao sam prema vratima, odakle je dopirao ženski glas. Okrenuo se i Domeniko.

– Ovde sam. – Nasmejana Ana je išla u našem pravcu. Njene duge noge u previsokim štiklama dosezale su do neba.

Jebote, opsovao sam u sebi. Potpuno sam zaboravio na nju.

– Ostaviću vas. – Domeniko je ustao sa glupim osmehom i krenuo prema izlazu. – Ja ću se pobrinuti za ono o čemu smo razgovarali, a sutra ćemo to završiti – dodao je.

Plavuša mi je prišla. Nogom je nežno razdvojila moja kolena. Mirisala je kao i obično – fenomenalno, na kombinaciju

seksa i moći. Podvila je tesnu koktel haljinu od crne svile i sela je na mene, gurajući mi jezik u usta bez upozorenja.

– Udari me – zamolila me je grizući mi usnu, a pičkicom se trljala o šlic mojih pantalona. – Jako!

Lizala je i grizla mi uvo, a ja sam gledao u fotografije razbacane po stolu. Skinuo sam olabavljenju kravatu i ustao, povlačeći Anu na pod. Okrenuo sam je i vezao joj oči. Nasmejala se dok je oblizivala donju usnu. Napipavala je rukom sto. Široko je razmakla noge i legla na hrastov sto, moćno izbacujući guzu. Bila je bez gaćica. Prišao sam joj otpozadi i snažno je pljesnuo dlanom. Glasno je vrisnula i širom otvorila usta. Zbog pogleda na fotografije razbacane po stolu i činjenice da je Dama bila na ostrvu, kurac mi je postao tvrd kao stena.

– O, da – zarežao sam, trljajući njen vlažni razdeljak, ne skidajući pogled sa Laurinih slika. Podigao sam je za vrat i pokupio sve papire koje je prekrila svojim telom, a zatim sam je ponovo stavio na sto, podižući joj ruke visoko iznad glave. Namestio sam fotografije tako da gledam u njih. Posedovati ženu sa slika – trenutno nisam želeo ništa više.

Bio sam spreman da svršim svakog trenutka. Brzo sam skinuo pantalone. Stavio sam dva prsta u Anu, a ona je zastenjala, izvijajući se ispod mene. Bila je uska, mokra i izuzetno vruća. Kružio sam prstima po njenom klitoris, a ona se još čvršće uhvatila za radni sto na kome je ležala. Levom rukom sam je uhvatio za vrat, a desnom je udario i osetio neopisivo olakšanje. Još jednom sam pogledao sliku i udario je još jače. Moja devojka je vrištala, a ja sam je tukao kao da će je to naterati da se pretvori u Lauru. Guza joj je bila skoro ljubičasta. Sagnuo sam se i počeo da je ližem, bila je vruća i pulsirala je. Razdvojio sam joj guzove i počeo da idem jezikom po njenoj slatkoj rupici, a pred očima mi je bila moja Dama.

– Da – tiho je zastenjala.

Moram da imam Lauru, moram da je imam celu, pomislio sam dok sam ustajao i nabijao Anu na sebe. Savila je leđa i

nakon nekog vremena pala na sto mokra od znoja. Jako sam je jebao stalno gledajući Lauru. Uskoro. Uskoro će me te crne oči gledati dok bude klečala preda mnom.

– Kučko! – Stisnuo sam zube, osećajući kako se Anino telo koči.

Snažno i agresivno sam ulazio u nju, ne obraćajući pažnju na to da ju je preplavio orgazmički talas. Nije me bilo briga. Laurine oči mi nisu dale da prekinem, a istovremeno nisam mogao više da izdržim. Trebalo mi je da osetim više, jače. Izvadio sam kurac iz Ane i određenim pokretom ga gurnuo u njen uski čmarić. Iz grla joj je izleteo divlji krik bola i zadovoljstva. Osetio sam kako se cela stiska oko mene. Kurac mi je eksplodirao, a pred očima mi je bila moja Dama.

8 sati ranije

Zvuk budilnika mi je bukvalno prodro u mozak.

– Ustaj, ljubavi, već je devet sati. Moramo biti na aerodromu za sat vremena, kako bi danas po podne otpočeo sicilijanski odmor. Spremaj se! – Martin je stajao na pragu spavaće sobe sa širokim osmehom.

Nevoljno sam otvorila oči. Kakva divljačka ideja, leteti u ovo doba noći, pomislih. Još od pre nekoliko nedelja, kad sam dala otkaz na poslu, dan je potpuno izgubio razmere. Išla sam u krevet prekasno, budila sam se prekasno i najgore je bilo što nisam ništa morala, a mogla sam sve. Predugo sam bila zaglavljena u močvari hotelijerstva i kad sam konačno dočekala željeni položaj direktorke prodaje, dala sam otkaz jer sam izgubila volju za radom. Nikad nisam mislila da ću sa dvadeset i devet godina reći da mi je dosta, ali baš tako je bilo.

Rad u hotelu mi je pružao zadovoljstvo i ispunjenje i omogućavao je da moj bujni ego raste. Kad god bih pregovarala o velikim ugovorima, drhtala bih od uzbuđenja, a kada bih

pregovarala sa starijim i manipulativnijim ljudima, ludela bih od sreće, posebno kada sam pobeđivala. Svaka pobeda u finansijskim bitkama davala mi je osećaj superiornosti i smirivala sujetnu stranu mog karaktera. Neko bi mogao reći da je to glupo, ali za devojkicu iz malog grada koja nije završila fakultet, dokazivanje svima u okruženju bilo je prioritet.

– Laura, želiš li kakao ili čaj sa mlekom?

– Martine, molim te! Noć je! – Okrenula sam se na drugu stranu i pokrila glavu jastukom.

U spavaću sobu je dopiralo jarko avgustovsko sunce. Martin nije voleo mrak, zato ni na prozorima spavaće sobe nije bilo roletni. Tvrdio je da ga mrak čini depresivnim, što je bilo lakše od kafe u *Starbaksu*. Prozori su bili na istočnoj strani i baš u inat, svakog jutra mi je smetalo sunce.

– Napravio sam kakao i čaj sa mlekom. – Zadovoljan sobom, Martin je stajao na vratima spavaće sobe sa čašom hladnog pića i šoljom vrućeg. – Napolju je stotinak stepeni, mislim da ćeš pre odabrati hladno piće – rekao je i dao mi je čašu, podižući jorgan.

Besna, pridigla sam se iz svoje jazbine. Ionako sam znala da me to neće proći. Martin je stajao nasmejan; već je ujutru bio tako pun energije. Bio je ogroman čovek ćelave glave – takve ljude su u mom gradu zvali „vratovi“. Ali nije imao ničeg zajedničkog s takvim momcima osim fizičkog izgleda. Bio je najbolji čovek kojeg sam upoznala u životu. Imao je svoju firmu i svaki put kad bi zaradio više novca, veliku količinu bi davao domovima za nezbrinutu decu, govoreći: „Bog mi je dao i to ću podeliti.“

Imao je plave oči, dobre i pune topline, velik, svojevremeno polomljen nos – pa, ipak nije uvek bio pametan i pristojan, imao je pune usne koje sam na njemu najviše volela i divan osmeh koji me je mogao razoružati u sekundi kada sam upadala u ludilo.

Njegove ogromne podlaktice bile su ukrašene tetovažama, zapravo mu je bilo tetovirano celo telo osim nogu. Bio

je ogroman, težak preko sto kilograma, čovek s kojim sam se uvek osećala sigurno.

Izgedala sam groteskno pored njega – ja i mojih sto šezdeset i pet centimetara visine, pedeset kilograma težine. Celog života mi je majka govorila da se bavim sportom, tako da sam trenirala sve što sam mogla, ali je to sve kratko trajalo, isprobala sam verovatno sve: od brzog hoda do karatea. Zahvaljujući tome, moja figura je bila veoma fit za razliku od građe mog muškarca, moj stomak je bio tvrd i ravan, noge mišićave, zadnjica zategnuta i isturena – simbol milion čučnjeva koji su tome doprineli.

– Ustajem sad – rekla sam, ispijajući svoj ukusni, hladni kakao.

Spustila sam čašu i krenula prema kupatilu. Kada sam stala ispred ogledala, shvatila sam koliko mi je potreban odmor. Moje skoro crne oči bile su tužne i rezignirane, ali nedostatak zanimanja mi je uzrokovao apatiju. Smeđa kosa se razletela niz moje mršavo lice i padala mi na ramena.

U mom slučaju, njena dužina je bila znatan uspeh jer obično nije prelazila petnaest centimetara. U normalnim okolnostima smatrala bih sebe zaista dobrom ribom, ali nažalost ne sada. Bila sam opterećena sopstvenim ponašanjem, nesklonošću poslu i nedostatkom ideja za dalje. Moj profesionalni život je uvek uticao na moje samopouzdanje. Bez vizitkarte u novčaniku i poslovnog telefona imala sam utisak da ne postojim.

Oprala sam zube, pričvrstila kosu ukosnicama, stavila maskaru preko trepavica i zaključila da je to dovoljno od mene za danas. I jeste bilo dovoljno jer sam pre izvesnog vremena zbog lenjosti uradila trajnu šminku obrva, očiju i usana, što mi je omogućavalo dugo spavanje, ograničavajući jutarnje posete kupatilu na minimum.

Uputila sam se ka garderoberu po odeću koju sam spremila juče. Bez obzira na raspoloženje i stvari na koje nisam imala uticaja, morala sam da budem savršeno obučena. U

odgovarajućoj odeći odmah sam se osećala bolje i činilo mi se da se to i vidi.

Majka mi je stalno ponavljala da žena čak i kad pati treba da bude lepa, a ako moje lice nije moglo biti tako privlačno kao inače, onda je sa njega trebalo odvući pažnju. Za putovanje sam izabrala kratak šorts od svetlog teksasa, belu široku majicu, iako je napolju bilo trideset stepeni već u devet ujutru i laganu pamučnu jaknu sive boje. Uvek sam se smrzavala u avionu iako se prethodno skuvam. Barem će vazduh biti koliko-toliko prijatan za nekog ko se plaši leta. Obula sam sivo-bele patike sa potpeticom kreatorke Izabel Maran i bila sam spremna.

Ušla sam u dnevnu sobu povezanu s kuhinjom. Unutrašnjost je bila moderna, hladna i gruba. Zidovi su bili obloženi crnim staklom, bar je bio osvetljen LED sijalicama, a umesto stola – kao u uobičajenim domovima – bio je samo pult sa dve kožne stolice. Ogromna siva ugaona garnitura u sredini nagoveštavala je da vlasnik nije siromašan. Veliki akvarijum je odvajao spavaću sobu od dnevne sobe. Ženska ruka uopšte nije bila potrebna. Savršeno je bilo za većitog neženju kakav je bio gospodar i vlasnik ove kuće.

Martin je, kao i uvek, sedeo za računarom. Nije bilo važno šta je radio: da li je radio ili zapošljavao nekoga ili jednostavno gledao film na TV-u, njegov računar kao njegov najbolji prijatelj uvek je bio neodvojiv deo njegovog bića. Izluđivalo me je to, ali nažalost, tako je bilo od početka, te nisam sebi davala za pravo da to promenim. Čak sam se i sama pre više od godinu dana našla u njegovom životu zahvaljujući tom uređaju, tako da bi bilo licemerno kada bih mu odjednom rekla da ga se odrekne.

To je bio februar i više od pola godine nisam bila u vezi, što je vrlo čudno. Već mi je to dosađivalo, a možda me je više nervirala usamljenost, te sam odlučila da napravim profil na aplikaciji za upoznavanje, što mi je donosilo mnogo radosti i dodatno podizalo moje visoko samopouzdanje. U toku jedne

neprospavane noći, preturajući po profilima stotine muškaraca, nabasala sam na Martina, koji je tražio ženu koja će jednom zasvagda ispuniti njegov svet. Iznenadujuće je kako je sitna devojčica ukrotila tetovirano čudovište. Naša veza je bila neobična, oboje smo imali vrlo jake i eksplozivne karaktere, oboje smo imali intelekt i veliko znanje u oblastima naše profesije. To nas je međusobno privlačilo, intrigiralo i impresioniralo. U ovoj vezi jedino su nedostajale životinjska privlačnost i strast koja nikada nije eksplodirala među nama. Kako je Martin to jednom eufemistički opisao: „on se već u svom životu najebao“. Ja sam, s druge strane, bila kipući vulkan seksualne energije, gde sam oslobođenje nalazila u skoro svakodnevnoj masturbaciji. Ali bilo mi je dobro s njim, osećala sam se sigurno i mirno, a to mi je bilo mnogo vrednije od seksa. Ili sam bar tako mislila.

– Ljubavi, spremna sam, samo mi je potrebno neko čudo da zatvorim kofer i možemo da idemo.

Uz smeh, Martin je ustao od računara, spakovao ga u torbu i krenuo prema mom prtljagu.

– Snaći ću se već nekako, dušo – rekao je pritiskajući kofer u koji sam lagano mogla ja da se smestim. – Svaki put repriza: višak prtljaga, trideset pari cipela i besmisleno nošenje pola garderobera, a obući ćeš verovatno deset posto onoga što si ponela.

Iskreveljila sam se i prekrstila ruke na grudima.

– Ali imam izbor! – setila sam se, stavljajući naočare.

Na aerodromu sam, kao i uvek, osetila nezdravo uzbuđenje, tačnije strah jer sam zbog svoje klaustrofobije mrzela da letim. Pored toga, nasledila sam mamin pesimizam, stoga sam svuda osećala kako me smrt vreba, a leteća limenka s motorima nikada nije budila poverenje u meni.

U svetloj sali polaznog terminala čekali su nas Martinovi prijatelji koji su izabrali lokaciju našeg odmora. Karolina i Mihal su bili dugogodišnji par, planirali su da se venčaju, ali na planiranju su se zaustavili. On je bio tip šarmera, pripovedača, kratko ošišan, preplanuo, prilično zgodan momak plavih

očiju i svetloplave kose. Zanimale su ga samo ženske grudi, što uopšte nije krio. A ona je bila visoka, dugonoga brineta nežnih devojačkih crta. Na prvi pogled ništa posebno, ali kada se više obrati pažnja, ispostavilo bi se da je jako zanimljiva. Uspešno je ignorisala Mihalove muške nagone. Pitala sam se kako to uspeva. Ja sa svojom ljubomorom ne bih uspela sa momkom čija se glava samo okreće za ženama, poput periskopa podmornice koji traži neprijatelja. Progutala sam dve tablete za smirenje kako bih izbegla paniku i kako se ne bih osramotila.

Imali smo presedanje u Rimu. Tamo smo čekali sat vremena i hvala bogu, još jedan direktan jednočasovni let do Sicilije. Poslednji put kada sam bila u Italiji imala sam šesnaest godina, i od tada nemam baš najbolje mišljenje o tamošnjim ljudima. Italijani su bili glasni, uporni i nisu govorili engleski. Dok je za mene engleski bio poput maternjeg. Čak sam i razmišljala na engleskom nakon toliko godina provedenih u hotelima.

Kada smo konačno sleteli na aerodrom u Kataniji, sunce je već zalazilo. Lik iz radnje za iznajmljivanje automobila zaista je sporo usluživao mušterije, bili smo zaglavljani u redu sat vremena. Nervoza gladnog Martina teško mi je padala, tako da sam odlučila da razgledam okolinu, u kojoj nije bilo bogzna šta da se vidi. Izašla sam iz klimatizovane zgrade i osetila ogromnu vrućinu. U daljini se čula Etna, koja se pušila. Ovaj prizor me je iznenadio, iako sam znala da je ovaj vulkan aktivan. Dok sam hodala podignute glave, nisam primetila da se trotoar završava i pre nego što sam se orijentisala, stvorio se preda mnom ogroman Italijan o kojeg se umalo nisam spotakla. Stala sam pet centimetara od čovekovih leđa, a on se nije ni trznuo, kao da nije ni primetio da sam umalo pala na njega. Iz zgrade aerodroma žurno su izlazili momci u crnim odelima, a ovaj je izgledao kao da ih je pratio. Nisam sačekala da prođu, samo sam se okrenula i krenula nazad prema zgradi za iznajmljivanje automobila, moleći se da je auto spreman. Kad sam stigla do zgrade, proletela su tri crna džipa pored mene, a ovaj u sredini

kao da je usporio dok me je obilazio, ali kroz tamne prozore se ništa nije moglo videti unutra.

– Laura! – čula sam kako viče Martin, koji je u ruci držao ključeve automobila. – Gde se vucaraš, idemo!

Hilton Dardini Naksos dočekao nas je ogromnom vazom u obliku glave u kojoj su bili ogromni beli i ružičasti ljiljani. Njihov miris se širio u imponantnom holu, bogato ukrašenim zlatom.

– Sjajno, ljubavi. – Okrenula sam se sa osmehom ka Martinu. – Baš nekako u stilu Luja XVI. Pitam se da li će u sobi biti kada sa lavljim šapama.

Svi smo prasnuli u smeh jer se činilo da je cela naša četvorka imala identične utiske.

Hotel nije bio luksuzan kao što bi trebalo da bude, s obzirom na to da je pripadao lancu *Hilton*. Imao je mnogo nedostataka koje je moje specijalističko oko odmah opazilo.

– Važni su udoban krevet, votka i lepo vreme – dodao je Mihal – ostalo nije važno.

– Da, zaboravila sam da je ovo još jedno patološko putovanje, osećam se ozlojeđeno što nisam alkoholičar poput vas – oglasila sam se izveštačeno sa kiselim izrazom lica. – Gladna sam, poslednji put sam jela u Varšavi. Možemo li požuriti i otići u grad na večeru? Već osećam ukus pice i vina u ustima.

– Reče nealkoholičarka zavisna od vina i šampanjca – rekao je Martin oštro, zagrlivši me.

Mrtvi gladni, izuzetno brzo smo raspakovali koferu i već za petnaest minuta smo se našli u hodniku između naših soba.

Nažalost, sa tako malo vremena nisam bila u stanju da se spremim za izlazak kako treba, ali dok sam išla ka sobi, preispitala sam u sebi sadržaj kofera. Misli su mi kružile oko stvari koje su najlaganije za oblačenje nakon putovanja. Zaustavile su se na crnoj dugačkoj haljini sa metalnim bretelama ukrštenim na leđima, crnim japankama uz to, kožnoj torbi sa resicama

u istoj boji, zlatnom satu i ogromnim zlatnim mindušama. U žurbi sam našminkala oči crnim krejonom, dodala malo maskare na trepavice, popravljajući ono što je ostalo na njima posle putovanja, i lagano napuderisala lice. Izlazeći sam zgrabila sjaj za usne sa zlatnim šljokicama i pokretom „napamet, bez ogledala“ namazala usne.

Karolina i Mihail su me iznenađeno pogledali na hodniku. Bili su u potpuno istoj odeći u kojoj su putovali.

– Laura, reci mi, kako je moguće da si stigla da se presvučeš, našminkaš i izgledaš kao da si se ceo dan spremala za taj izlazak? – promrmljala je Karolina na putu do lifta.

– Pa... – Slegla sam ramenima. – Vi imate talenat da pijete votku, a ja mogu da se celog dana pripremam u mislima kako bih u realnih petnaest minuta bila spremna.

– Dobro, završite sa zezanjem i pođimo da pijemo – viknuo je Martin odlučnim tonom.

Nas četvoro se uputilo kroz recepciju hotela do izlaza.

Đardini Naksos je noću bio lep i živopisan. Uske uličice su vrvele životom i muzikom, tu je bila omladina, kao i majke sa decom. Sicilija je oživljavala tek noću jer je danju vrućina bila nepodnošljiva. Stigli smo do pristanišnog i najmnogoljudnijeg dela grada u ovo vreme. Duž šetališta se protezalo na desetine restorana, barova i kafića.

– Umreću od gladi ovog trenutka, srušiću se ovde i više neću ustati – rekla je Karolina.

– A mene će ubiti nedostatak alkohola u krvi. Pogledajte ovo mesto, biće idealno za nas. – Mihail je pokazao prstom na restoran na plaži.

Tortuga je bio elegantan restoran sa belim foteljama, sofama iste boje i staklenim stolovima. Svuda su bile zapaljene sveće, a na krovu su bile ogromne svetle zavese od platna za jedrenje, koje su talasajući se na vetru ostavljale utisak da ceo restorančić lebdi u vazduhu. Separee sa stolovima odvajale su debele drvene bale za koje je bila pričvršćena improvizovana

platnena struktura krova. Lagano, sveže i magično mesto vrvelo je od ljudi uprkos prilično visokim cenama. Martin je dozvao rukom konobara i nakon nekog vremena i za nekoliko evra udobno smo sedeli na sofama, prelistavajući jelovnik. Ja i moja haljina nismo se stopile sa okolinom. Imala sam utisak kao da svi gledaju isključivo u mene, jer u svoj toj belini sijam poput crne sijalice.

– Osećam da me posmatraju, ali ko je mogao da zna da ćemo jesti u loncu mleka – šaputala sam Martinu sa glupim osmehom koji se donekle izvinjavao.

Ispitivački je razgledao oko sebe, nagnuo se prema meni i šapnuo:

– Imaš maniju proganjanja, dušo, osim toga, neka zure, izgledaš prelepo.

Ponovo sam pogledala i mada naizgled niko nije obraćao pažnju na mene, osećala sam kao da me neko sve vreme posmatra. Odgurnula sam od sebe još jednu mentalnu bolest koju sam nasledila od mame. Pronašla sam u jelovniku omiljenu hobotnicu na žaru, dodala sam uz to ružičasti proseko i već sam bila spremna da naručim. Konobar, iako Sicilijanac, bio je i Italijan, što je značilo da ne možemo da očekujemo demona brzine i da ćemo sačekati neko vreme pre nego što odluči da dođe kod nas kako bi primio narudžbinu.

– Moram u toalet – rekla sam, gledajući s jedne strane na drugu.

U uglu, pored prelepog, drvenog šanka, nalazila su se mala vrata, te sam krenula prema njima. Prošla sam kroz njih, ali nažalost, iza njih su bile samo kuhinjske krpe. Okrenula sam se kako bih se vratila, i onda sam svom snagom udarila osobu koja je stajala ispred mene. Zastenjala sam kad mi se glava sudarila sa tvrdim muškim trupom. Namrštena, trljajući čelo, podigla sam pogled. Stajao je preda mnom visok, zgodan Italijan. Da ga nisam već negde videla? Njegov ledeni pogled me je sasekao. Nisam mogla da se pomerim dok me je tako gledao

gotovo potpuno crnim očima. Bilo je u njemu nečeg što me je toliko uplašilo da sam u sekundi bila kao prikovana za zemlju.

– Mora da si se izgubila – rekao je lepim, tečnim engleskim jezikom sa britanskim akcentom. – Pomoći ću ti ako mi kažeš šta tražiš.

Nasmešio mi se svojim belim ravnim zubima, stavio ruku između mojih lopatica, dodirujući mi golu kožu i ispratio me do vrata koja su me ovde dovela. Kad sam osetila njegov dodir, drhtaj mi je prošao kroz telo, što mi je otežavalo hodanje. Bila sam toliko ošamućena da uprkos svim naporima nisam mogla da izustim ni reč engleskog. Samo sam se nasmešila, tačnije napravila grimasu, i krenula prema Martinu, jer sam zbog tih emocija potpuno zaboravila zbog čega sam ustala sa sofe. Kad sam stigla do stola, društvo se nalivalo alkoholom – popili su prvu turu i već su naručivali drugu. Pala sam na sofu, zgrabila čašu proseka i ispraznila je u jednom gutljaju. U međuvremenu, ne odmičući je od usta, dala sam konobaru jasan znak da mi treba dopuna.

Martin me je veselo pogledao.

– Pijanica! I posle ja imam problem sa alkoholom.

– Nekako sam izuzetno žedna – odgovorila sam blago ošamućena prebrzo ispijenim pićem.

– Izgleda da se dešavaju neke čarolije u toaletu, pošto je poseta tamo tako uticala na tebe, patološka curo moja.

Na ove reči sam se nervozno osvrnula, tražeći Italijana koji je učinio da mi kolena klecaju kao kad sam prvi put vozila motor, nakon što sam dobila vozačku dozvolu A kategorije. Bilo bi lako pronaći ga u belilu jer je bio obučen kao ja, uopšte se nije utapao u okolinu. Crne, šire lanene pantalone, crna košulja ispod koje viri drvena brojanica i mokasine bez pertli iste boje. Iako sam ga videla samo na trenutak, dobro sam upamtila ovaj prizor.

– Laura! – Mihalov glas me je prekinuo u potrazi. – Ne merkaj više sve ove ljude, samo pij.

Nisam čak ni primetila da se na stolu pojavila još jedna čaša penušavog pića. Odlučila sam da polako pijuckam ružičastu tečnost, iako sam imala želju da je nalijem u sebe kao prethodnu čašu jer su mi noge i dalje drhtale. Poslužena nam je hrana, na koju smo pohlepno nasrnuli. Hobotnica je bila savršena; dodatak je bio samo slatki paradajz. Martin je jeo džinovsku lignju, vešto isečenu i rasutu po tanjiru s dodatkom belog luka i korijandera.

– Prokletstvo – viknuo je Martin, pridižući se sa bele sofe. – Da li znate koliko je sati? Već je prošlo dvanaest, dakle, Laura! „Danas nam je divan dan, divan dan...“ – I drugi par je ustao sa mesta i počeli su da mi pevaju rođendansku pesmu, glasno i u veoma poljskom stilu. Gosti restorana su ih radoznalo pogledali, a zatim su se pridružili horu pevajući na italijanskom. U restoranu su se širili glasni aplauzi, a ja sam želela da propadnem u zemlju. Za mene je to bila jedna od najomraženijih pesama. Verovatno ne postoji niko kome bi se svidela, verovatno zato što niko ne zna šta da radi dok traje – pevati, pljeskati, smeškati se svima? Bilo kakvo rešenje je loše i svaki put čovek izgleda kao potpuni idiot. S veštački pijanim osmehom, ustala sam sa sofe i mahnula svima, saginjući se dopola i zahvaljujući im se na željama.

– Morao si to da mi uradiš, je li? – odbrusila sam Martinu sa osmehom. – Podsećanje na to da sam stara uopšte nije lepo. Osim toga, da li su svi ovi ljudi morali da učestvuju u tome?

– Ma daj, ljubavi, istina boli. Kao odštetu i za početak današnje proslave, naručio sam tvoje omiljeno piće. – Kad je završio s govorom, pojavio se konobar držeći kofu za šampanjac, moët šandon roze i četiri čaše.

– Obožavam! – povikala sam skačući na sofi i pljeskajući rukama poput devojčice.

Moja radost nije izmakla pažnji konobara, koji mi se smeškao ostavljajući na sto kofu sa već napola prosutom bocom.

– Pa, u tvoje zdravlje! – rekla je Karolina, podigavši čašu. – Za tebe, da nađeš ono što tražiš, da imaš to što poželiš, i da budeš tamo gde zamisliš. Srećan rođendan!

Kucnuli smo se čašama i ispraznili ih do dna. Kad smo ispili flašu, već sam zaista morala u toalet – ovog puta sam odlučila da ga pronađem uz pomoć posluge. Konobar je pokazao pravac u kojem je trebalo da idem. Posle dvanaest sati restoran je postao noćni klub. Šareno osvetljenje je potpuno promenilo prirodu ovog mesta. Bela, elegantna i gotovo sterilna unutrašnjost odranije, sada je eksplodirala bojama. Odjednom je belilo imalo sasvim drugačiji smisao, zbog njega je svetlo moglo da dà dvorani bilo koju boju. Probijala sam se kroz gomilu prema toaletu kad me je opet obuzeo onaj neobični osećaj da me neko posmatra. Stala sam i ispitivački razgledala okolinu. Na uzvišenju, naslonjen na gredu jednog separea, stajao je muškarac obučen u crno i opet me je ledio očima. Merkao me je od glave do pete mirno i bez emocija. Izgledao je kao tipičan Italijan, mada je bio najnetipičniji muškarac kojeg sam videla u životu. Crna kosa mu je neposlušno padala na čelo, lice mu je krasila negovana bradica od nekoliko dana, a njegove usne su bile pune i jasno definisane – kao da su stvorene za pružanje blaženstva ženi. Pogled mu je bio hladan i prodoran, poput divlje životinje koja se sprema da napadne. Videvši ga samo izdaleka, shvatila sam da je prilično visok. Primetno je bio viši od žena koje su stajale u blizini, tako je morao imati oko sto devedeset centimetara. Ne znam koliko dugo smo se gledali; imala sam osećaj kao da je vreme stalo. Iz omamljenosti me je prenuo muškarac koji me je udario u rame prolazeći kraj mene. Pošto sam se od tog gledanja ukočila kao daska, zavrtila sam se na jednoj nozi i pala sam na zemlju.

– Jesi li dobro? – upitao je Crni, koji je poput duha stvorio pored mene. – Da nisam svojim očima video da ga nisi ti udarila, pomislio bih da je naletanje na strance tvoj način privlačenja pažnje.

Snažno me je uhvatio za lakat i podigao. Bio je iznenađujuće snažan, učinio je to s lakoćom, kao da uopšte nisam teška.

Ovog puta sam se sabrala, a alkohol koji mi je buktao u krvi dao mi je hrabrosti.

– A ti si uvek podrška i dizalica? – uzvratila sam, pokušavajući da mu uručim najhladniji pogled koji sam mogla da pripremim.

Odmaknuo se i dalje ne skidajući pogled s mene. Gledao me je celu, kao da ne može da poveruje da sam stvarna.

– Gledaš me celo več, zar ne? – upitala sam iznervirano. Imam maniju proganjanja, ali me moj osećaj nikad ne izneveri.

Muškarac se nasmešio kao da mu se rugam.

– Gledam klub – odgovorio je. – Kontrolišem poslugu, proveravam da li su gosti zadovoljni, tražim žene kojima je potrebna podrška ili dizalica.

Njegov odgovor me je zabavio i zbunio u isto vreme.

– Pa hvala ti što si me podigao i želim ti prijatno več. – Uputila sam mu provokativan pogled i krenula prema toaletu. Kad je ostao pozadi, laknulo mi je. Barem ovog puta nisam ispala potpuna kretenka i mogla sam da progovorim.

– Vidimo se, Laura – čula sam iza sebe.

Kad sam se okrenula, iza mene je već bila samo gomila koja se zabavljala, Crni je nestao.

Kako je znao moje ime? Da li je slušao naše razgovore? Nije mogao biti tako blizu, videla bih ga, osetila. Karolina me uhvati za ruku.

– Dođi, jer nikad u životu nećeš stići do tog toaleta, a mi ćemo biti zauvek zaglavljene ovde.

Kad smo se vratile za sto, na staklenom pultu je bila još jedna boca moeta.

– Ljubavi, vidim da imamo danas bogat rođendan – dobacila sam smejući se.

– Mislio sam da si ti ovo naručila – rekao je iznenađeni Martin. – Već sam platio i hteli smo da idemo dalje.

Razgledala sam klub. Zнала sam da flaša nije ovde slučajno i da on i dalje gleda.

– To je verovatno poklon od restorana. Sigurno nisu mogli da postupe drugačije posle takve horske rođendanske pesmice – zasmejala se Karolina. – Kad je već ovde, popijmo ga.

Nemirno sam se vrpeljila na sofi do kraja boce, pitajući se ko je taj čovek obučen u crno, zašto me je tako gledao i kojim čudom je znao moje ime.

Ostatak večeri smo proveli lutajući od kluba do kluba. Vratili smo se u hotel kada je već svanulo.

Probudila me je užasna glavobolja. Pa da... Moet. Dopao mi se šampanjac, ali mamurluk od njega bukvalno mi pravi eksploziju u lobanji. Ko se normalan njime opija? Sa ostatkom snage sam ustala iz kreveta i stigla do kupatila. Pronašla sam neke tablete protiv bolova u neseseru, progutala sam tri i vratila se ispod pokrivača. Kad sam se probudila nakon nekoliko sati, Martina nije bilo pored mene, glavobolja je prošla, a kroz otvoren prozor čula sam zvuke zabave na bazenu. Na odmoru sam, tako da moram da ustanem i da se sunčam. Pripremljena ovom mišlju, na brzinu sam se istuširala, uskočila u kupaći kostim i za pola sata sam bila spremna za sunčanje.

Mihal i Karolina su pijuckali flašu hladnog vina, izležavajući se pored bazena.

– Lek – rekao je Mihal, pružajući mi plastičnu čašu. – Izvini što je plastična, ali znaš, pravila.

Vino je bilo ukusno, hladno i nije bilo suvo, tako da sam ispila čašu odjednom.

– Jeste li videli Martina? Probudila sam se, a njega nije bilo.

– Radi u recepciji hotela, internet u sobi je bio preslab – objasnila je Karolina.

Pa da, kompjuter – najbolji prijatelj, posao – omiljena ljubavnica, pomislila sam smeštajući se u ležaljku. Ostatak dana provela sam sama u društvu zagrljenih verenika. S vremena na vreme Mihal je prekidao ovaj ljubavni preludijum izjavom: „Kakve sise!“

– Zašto ne bismo ručali? – upitao je. – Idem po Martina, kakav je to odmor kad on stalno sedi i bulji u ekran.

Ustao je sa ležaljke, navukao majicu i krenuo prema ulazu u hotel.

– Ponekad mi ga je dosta. – Okrenula sam se ka Karolini, a ona me je pogledala i izbuljila oči. – Nikad neću biti najvažnija. Važnija od posla, od drugova, od zadovoljstva. Imam utisak da je sa mnom jer nema druga i bolja posla i tako mu je zgodno. To je malo kao posedovanje psa – pomaziš ga kad hoćeš, kad si raspoložen, igraš se s njim, ali kad ne želiš njegovo društvo, jednostavno ga oteraš jer je on tu za tebe, a ne ti za njega. Martin češće razgovara sa kolegama na *Fejsbuku* nego sa mnom kod kuće, da ne govorim o krevetu.

Karolina se okrenula na bok i naslonila na lakat.

– Znaš, Laura, tako je to u vezama, želja s vremenom nestaje.

– Ali ne posle godinu i po dana... uistinu, godina i po. Jesam li ja grbava? Nešto nije u redu sa mnom? Da li je pogrešno što jednostavno želim da se jebem?

Karolina skoči iz ležaljke smejući se i povuče me za ruku.

– Mislim da nam treba piće jer ništa nećeš promeniti time što se brineš. Pogledaj gde smo! Predivno je, a ti si mršava i lepa. Zapamti – ako ne ovaj, onda drugi. Dođi.

Navukla sam laganu cvetnu tuniku, od marame sam napravila turban, prekrila oči zavodljivim naočarima *Ralfa Lorena* i pratila Karolinu do bara u holu. Moja saputnica je otišla u sobu da ostavi torbu i da sazna kakva je situacija sa ručkom jer nismo našle partnere u holu. Prišla sam baru i prizvala rukom šankera. Tražila sam dve čaše hladnog proseka. O da, svakako mi je to bilo potrebno.

– To je sve? – začula sam muški glas iza leđa. – Mislio sam da tvoje nepce služi samo za moет?

Okrenula sam se i ukočila ne pomerajući se. Opet je stajao preda mnom. Danas nisam mogla da kažem za njega da je

crn. Imao je na sebi lanene pantalone prljavobele boje i svetlu raskopčanu košulju koja je idealno odgovarala njegovoj potamneloj koži. Skinuo je naočare i ponovo me je presekao ledenim pogledom. Na italijanskom se obratio šankeru, koji me je potpuno ignorisao sve dok se on nije pojavio, a sad je stajao uspravno i čekao narudžbinu mog progonitelja. Skrivena iza tamnih naočara, bila sam tog dana sam izuzetno hrabra, izuzetno besna i izuzetno mamurna.

– Zašto imam utisak da me pratiš? – pitala sam prekrstivši ruke na grudima. Podigao je desnu ruku i polako mi je spustio naočare kako bi mi video oči. Osetila sam se kao da mi je uzeo štitić, kao da sam ostala bez odbrane.

– To nije utisak – rekao je gledajući mi duboko u oči. – To takođe nije ni slučajnost. Srećan ti dvadeset deveti rođendan, Laura. Neka ova godina koja dolazi bude najbolja u tvom životu – šapnuo je i nežno me poljubio u obraz.

Bila sam tako zbunjena da nisam mogla da izustim nijednu reč. Otkud je znao koliko imam godina? I kako me je, dovraga, pronašao u drugom delu grada? Šankеров glas mi je prekinuo bujicu misli; okrenula sam se prema njemu. Stavljao je flašu ružičastog moeta ispred mene i mali šareni kolačić sa upaljenom svećicom na vrhu.

– Sranje! – Okrenula sam se ka Crnom, koji je bukvalno nestao bez traga.

– Pa lepo – rekla je Karolina, prilazeći ka šanku. – Trebalo je da bude jedna čaša, a završilo se sa flašom šampanjca.

Slegnula sam ramenima i nervozno pregledala hol u potrazi za Crnim, ali kao da je propao u zemlju. Izvadila sam iz novčanika kreditnu karticu i dala je šankeru. Lomeći jezik sa engleskim, odbio da naplati tvrdeći da je račun već izmiren. Karolina ga je obdarila blistavim osmehom, zgrabila kofu s flašom i krenula prema bazenu. Dunula sam svećicu koja je sve vreme bila upaljena na kolačiću i krenula za njom. Bila sam besna, zbunjena i zaintrigirana. U mojoj glavi su se kovitlali

različiti scenariji u vezi s misterioznim muškarcem. Prva stvar koju mi je mozak nagoveštavao bila je teorija da je on perverznoj. Međutim, nije se sasvim slagala sa slikom divnog Italijana koji radije beži od obožavateljki, a ne prati ih. Sudeći po cipelama i firmiranoj odeći koju je svaki put imao na sebi, nije bio siromašan. I spominjao je nešto o proveravanju zadovoljstva gostiju u restoranu. Dakle, druga prirodna teorija je bila da je upravnik mesta gde smo bili. Ali šta je radio u hotelu? Odmahnula sam glavom kao da želim da se otresem viška misli i posegnula za čašom. Zašto je mene uopšte briga?, pomislila sam otpivši gutljaj. Sigurno je to bila apsolutna slučajnost, a ja sam utripovala nešto.

Kad smo ispraznile flašu, pojavili su se i naši partneri. Bili su raspoloženi.

– Šta sad, ručak? – upitao je zadovoljno Martin.

Ispijeni šampanjac, i današnji i jučerašnji, zujao mi je u glavi. Bila sam besna zbog njegove bezbrižnosti i oplela sam:

– Martine, jebem mu sve! Rođendan mi je, a ti nestaješ na ceo dan, nije te briga šta radim ni kako se osećam, a sada se pojavljuješ i kao da se ništa nije dogodilo, pitaš za ručak? Dosta mi je! Dosta mi je toga da bude uvek onako kako ti želiš, da uvek bude onako kako ti kažeš i da nikad nisam najvažnija u bilo kojoj situaciji. A ručak je bio pre nekoliko sati, sada je već vreme za večeru!

Zgrabila sam tuniku, torbu i skoro trčecim korakom krenula ka vratima recepcije hotela. Protrčala sam kroz hodnik i našla se na ulici. Osetila sam kako mi u oči navire poplava suza koja će se uskoro izliti. Stavila sam naočare i krenula napred.

Ulice Đardinija bile su živopisne. Duž trotoara je raslo drveće u cvatu, zgrade su bile lepe i lepo održavane. Nažalost, u ovom stanju duha nisam umela da uživam u lepoti mesta u kom sam se našla. Osećala sam se usamljeno. U jednom trenutku sam shvatila da mi niz obraze teku suze, a ja skoro da trčim jecajući – kao da želim od nečega da pobežem.

Sunce je postajalo narandžasto, a ja sam i dalje hodala. Nakon što me je prošao prvi bes, osetila sam koliko me bole noge. Moje papuče s potpeticom, iako su bile lepe, nisu bile pogodno za maraton. Na ulici sam videla mali, tipičan italijanski kafić, koji je bio savršeno mesto za odmor jer je jedna od opcija na meniju bilo penušavo vino. Sela sam napolje, gledajući mirnu površinu mora. Starija gospođa mi je donela čašu naručenog pića i rekla mi je nešto na italijanskom, mazeći moj dlan. Bože, nisam ni reč razumela, a znala sam da govori o tome kako momci mogu biti beznadežni i kako nisu vredni naših suza. Sedela sam tamo i buljila u more dok se nije smrklo. Ne bih uspela da ustanem sa stolice posle toliko popijenog alkohola, ali u međuvremenu sam pojela izvrsnu picu sa četiri vrste sira, što se pokazalo boljim receptom za tugu od penušavog vina, a tiramisu koji je napravila starija gospođa bio je bolji od najboljeg šampanjca.

Osećala sam se spremno da se vratim i suočim s onim što sam u bekstvu ostavila za sobom. Mirno sam krenula prema hotelu. Uličice kojima sam išla bile su skoro puste jer su bile udaljene od glavnog šetališta, koje se protezalo duž mora. U jednom trenutku su me zaobišla dva džipa. Povezala sam da sam i ranije videla slične automobile kad sam čekala ispred radnje za iznajmljivanje automobila na aerodromu.

Noć je bila vrela, ja pijana, moj rođendan se završavao i uglavnom ništa nije bilo kako treba. Okrenula sam se kad je već bio kraj trotoara i shvatila sam da ne znam gde sam. Sranje, ja i moja orijentacija. Razgledala sam oko sebe i videla samo zaslepljujuća svetla nadolazećih automobila.

DRUGO POGLAVLJE

Kad sam otvorila oči, bila je noć. Gledala sam sobu i shvatila sam da nemam pojma gde sam. Ležala sam u ogromnom krevetu osvetljenom svetlošću lampe. Bolela me je glava i htela sam da povraćam. Šta se, dođavola, desilo, gde sam to ja? Pokušala sam da ustanem, ali nisam imala snage, kao da sam bila teška tonu. Čak ni glavu nisam mogla da dignem s jastuka. Zatvorila sam oči i opet zaspala.

Kad sam se ponovo probudila, i dalje je bilo mračno. Ne znam koliko sam spavala, možda je to bila naredna noć? Nigde nije bilo sata, nisam imala ni torbicu ni telefon. Ovog puta sam uspela da se podignem iz kreveta i da sednem na ivicu. Čekala sam neko vreme dok ne prestane da mi se vrti u glavi. Primitila sam noćnu lampu pored kreveta. Kad je njena svetlost preplavila sobu, zaključila sam da je mesto u kojem se nalazim verovatno prilično staro i meni potpuno nepoznato.

Prozorski okviri bili su ogromni i bogato ukrašeni. Nasuprot teškog i drvenog kreveta bio je ogroman, kameni dimnjak – slične sam vidala samo u filmovima. Na plafonu su bile stare grede koje su se savršeno stapale s bojom prozorskih ramova. Soba je bila topla, elegantna i vrlo italijanska. Krenula sam

prema prozoru i za trenutak sam izašla na balkon, s kojeg se širio pogled na vrt koji oduzima dah.

– Sjajno što više ne spavate.

Na ove reči sam se sledila, a srce mi je došlo do grla. Okrenula sam se i ugledala mladog Italijana. Da je bio Italijan nesporno je pokazivao njegov akcenat kada je govorio engleski. Takođe mi je njegov izgled potvrdio ovo verovanje. Nije bio mnogo visok – poput sedamdeset posto Italijana koje sam videla. Imao je dugu tamnu kosu koja mu je padala na ramena, nežne crte lica i ogromne usne. Može se reći da je bio lep dečko. Savršeno i besprekorno obučen u elegantno odelo, a i dalje je izgledao kao tinejdžer. Mada je očigledno vežbao, i to dosta, jer su mu ramena nesrazmerno istezala figuru.

– Gde sam i zašto sam ovde?! – besno sam rekla idući prema čoveku.

– Molim vas da se osvežite. Uskoro ću se vratiti po vas, onda ćete sve saznati – rekao je i nestao zatvarajući vrata za sobom. Izgledalo je kao da je pobegao od mene, iako sam u ovoj situaciji preplašena bila ja.

Pokušala sam da otvorim vrata, ali su ili imala rezu spolja ili je lik imao ključ i iskoristio ga. Opsovala sam šapatom. Osećala sam se bespomoćno.

Pored kamina su bila još jedna vrata. Upalila sam svetlo i pred mojim očima se pojavilo fenomenalno kupatilo. U sredini je bila ogromna kada, u jednom uglu je bio postavljen toaletni stočić, pored njega veliki umivaonik sa ogledalom, na drugom kraju sam videla tuš pod kojim bi se uspešno smestio fudbalski tim. Nije imao tuš-kabinu, niti zidove, samo staklo i pod sa sitnim mozaikom. Kupatilo je bilo veličine čitavog Martinovog stana u kojem smo živeli zajedno. Martin... mora da je zabrinut. Ili možda ne, možda se raduje što ga konačno niko ne gnjavi svojim prisustvom. Ponovo me je obuzeo bes, ovog puta u kombinaciji sa strahom od situacije u kojoj sam se našla.

Stala sam ispred ogledala. Izgledala sam izuzetno dobro, bila sam preplanula i čini mi se da sam se dobro naspavala, jer su

mi nestali podočnjaci koje sam imala poslednji put. I dalje sam bila obučena u crnu tuniku i kupaći kostim koji sam nosila na svoj rođendan kad sam istrčala iz hotela. Kako da se presvučem bez svojih stvari? Svukla sam se i istuširala, zagrabila sam sa čiviluka debeli bademantil i shvatila sam da sam se osvežila.

Dok sam istraživala sobu u kojoj sam se probudila, tražeći trag gde bih mogla biti, vrata spavaće sobe su se otvorila. Ponovo je u dovratka stao mladi Italijan, koji mi je smelim gestom pokazao put. Pošli smo niz dugačak hodnik, ukrašen vazama s cvećem. Kuća je bila uronjena u sumrak, osvetljavale su je samo svetiljke čija je svetlost padala kroz mnogobrojne prozore. Lutali smo lavirintom hodnika dok se muškarac nije približio jednim vratima i otvorio ih. Kad sam zakoračila preko praga, zaključao me je unutra, ne ulazeći sa mnom. Činilo se da je to biblioteka, zidovi su bili prekriveni policama sa knjigama i slikama u teškim drvenim ramovima. Još jedan divan kamin goreo je u sredini sobe, a oko njega su bili postavljeni tamnozeleni mekani kaučevi sa mnogo jastuka u zlatnim nijansama. Pored jedne fotelje nalazio se stočić na kojem sam spazila kofu sa šampanjcem. Zadrhtala sam na taj prizor; nakon mojih poslednjih ludila, alkohol mi nije trebao.

– Sedi, molim te. Loše si reagovala na sredstvo za uspavlivanje, nisam znao da imaš problema sa srcem – začula sam muški glas i videla osobu koja stoji na balkonu okrenutih leđa.

Nisam se čak ni trznula.

– Laura, sedi u fotelju. Sledeći put te neću zamoliti, samo ću te silom primorati da sedneš.

Krv mi je žamorila u glavi, čula sam kako mi srce lupa i mislila sam da ću se onesvestiti svakog trenutka. Počelo je da mi se mračni pred očima.

– Zašto me, dođavola, ne slušaš?

Osoba sa balkona je krenula prema meni i pre nego što sam se srušila na pod, zgrabila me je za ramena. Treptala sam želeći da uhvatim oštrinu. Osetila sam kako me smešta u fotelju i stavlja mi u usta kocku leda.

– Posisaj. Spavala si skoro dva dana, lekar ti je dao kapi kako ne bi dehidrirala, ali možda si žedna i imaš pravo da se ne osećaš najbolje.

Znala sam taj glas i pre svega taj karakteristični akcent.

Otvorila sam oči i tada sam naišla na hladan životinjski pogled. Klečao je preda mnom muškarac kojeg sam videla u restoranu, u hotelu i... O, bože, na aerodromu. Bio je obučen isto kao i tog dana kada sam sletala na Siciliju i pala na leđa velikog telohranitelja. Imao je na sebi crno odelo i crnu košulju otkopčanu ispod vrata. Bio je elegantan i vrlo nadmen. U besu sam ispljunula kocku leda pravo u njegovo lice.

– Šta ja, dođavola, radim ovde? Ko si ti i s kojim pravom me ovde zatvaraš?

Obrisao je ostatke vode od leda s lica, podignuo je s debelog tepiha providnu hladnu kocku i bacio je u gorući kamin.

– Odgovori mi, jebote! – viknula sam besno, zaboravljajući kako sam se užasno osećala malopre. Kad sam pokušala da ustanem iz fotelje, čvrsto me je uhvatio za ramena i bacio na mesto.

– Rekao sam ti da sediš, ne prihvatam neposlušnost i nemam nameru da je tolerišem – zarežao je nadnoseći se nad mene, oslonjen na naslone za ruke.

Razjarena, podigla sam ruku i opalila mu žustar šamar. Oči su mu plamtele od divljeg besa, a ja sam se srušila u fotelju od straha. Polako je ustao, uspravio se i glasno udahnuo. Toliko sam se uplašila svog čina da sam odlučila da ne testiram granice njegove izdržljivosti. Krenuo je prema kaminu, zaustavio se okrenut prema njemu i oslonio se obema rukama na zid iznad ognjišta. Naredne sekunde su prolazile, a on je ćutao. Da se nisam osećala kao da me je zarobio, sigurno bi me sada grizla savest, a mojim izvinjenjima ne bi bilo kraja, ali u trenutnoj situaciji bilo mi je teško da osetim bilo šta drugo osim besa.

– Laura, tako si neposlušna, čudno je što nisi Italijanka.

Okrenuo se, a oči su mu i dalje gorele. Odlučila sam da mu ne odgovaram, u nadi da ću saznati šta radim ovde i koliko će to trajati.

Odjednom su se vrata otvorila i u sobu je ušao onaj mladi Italijan koji me je doveo.

– Don Masimo... – rekao je.

Crni je bacio upozoravajući pogled, a muškarac kao da se iznenada ukočio. Prišao mu je i stao tako da su se gotovo dodirivali obrazima. Morao je da se sagne jer je između njega i mladog Italijana bilo desetak, a možda i dvadesetak centimetara razlike.

Razgovor se odvijao na italijanskom, bio je miran, a čovek koji me je ovde zatvorio stajao je i slušao. Odgovorio je jednom rečenicom i mladi Italijan je nestao zatvarajući vrata za sobom. Crni je hodao po sobi, a zatim izašao na balkon. Naslonio se obema rukama na ogradu i ponavljao nešto šapatom.

Don... Pomislila sam da su se tako u *Kumu* obraćali Marlonu Brandu, koji je igrao glavu mafijaške porodice. Odjednom je sve počelo da se sklapa u celinu: obezbeđenje, automobili sa crnim prozorima, ova kuća, nepodnošenje protivljenja. Mislila sam da je Koza nostra tvorevina Fransisa Forda Kopole, ali u međuvremenu sam se našla u veoma sicilijanskoj priči.

– Masimo...? – rekla sam tiho. – Da li tako da ti se obraćam ili da te zovem don?

Muškarac se okrenuo i samouverenim korakom pošao prema meni. Gomila misli me je ostavljala bez daha. Strah mi je preplavio telo.

– Misliš da sada sve razumeš? – upitao je, sedajući na kauč.

– Mislim da sada znam kako se zoveš.

Lagano se nasmehio i činilo se kao da se opustio.

– Znam da očekuješ objašnjenja. Ali ne znam kako ćeš reagovati na ono što želim da ti kažem, zato bolje popij piće.

Ustao je i natio dve čaše šampanjca. Uzeo je jednu, pružio mi je, a iz druge je otpio gutljaj i seo nazad na kauč.

– Pre nekoliko godina imao sam, nazovimo to, nesrećom, bio sam upucan nekoliko puta. To je deo rizika proizašao zbog pripadnosti porodici u kojoj sam se našao kada sam došao na

svet. Kad sam ležao na samrti, video sam... – Tu je prekinuo i ustao. Prišao je kaminu, spustio čašu i glasno uzdahnuo. – Ono što ću ti reći biće toliko neverovatno da sam mislio da to nije istina sve do dana kada sam te video na aerodromu. Pogledaj sliku koja visi iznad kamina.

Pogled mi je odlutao do mesta koje je pokazao. Sledila sam se. Portret je predstavljao ženu, tačnije moje lice. Zgrabila sam čašu i nategla je do dna. Naježila sam se od ukusa alkohola, ali je delovalo umirujuće, te sam posegnula za flašom kako bih sebi dopunila. Masimo je nastavio.

– Kad mi je stalo srce, video sam... tebe. Posle mnogo nedelja u bolnici došao sam k sebi, a kasnije sam postao potpuno funkcionalan. Kad sam bio u stanju da prenesem sliku koju sam sve vreme imao pred očima, pozvao sam umetnika da naslika ženu koju sam tada video. Naslikao je tebe.

Nije bilo sumnje da sam na slici ja. Ali kako je to moguće?

– Tražio sam te po celom svetu, mada je traganje verovatno prevelika reč. Negde u meni je bila sigurnost da ćeš jednog dana stati ispred mene. Tako se i desilo. Video sam te na aerodromu kako napuštaš terminal. Bio sam spreman da te uhvatim i nikad više ne pustim, ali to bi ipak bilo rizično. Od tog trenutka su te moji ljudi već imali na oku. *Tortuga*, restoran u kojem si bila, pripada meni, ali da se tamo nađeš, nisam se postarao ja, već sudbina. Kad si već bila unutra, nisam mogao da odolim mogućnosti da razgovaram s tobom. A onda je još jedan zaokret sudbine učinio da se pojaviš iza vrata iza kojih nije trebalo da budeš. Ne mogu reći da mi providenje nije pomagalo. Hotel u kojem si odsela takođe delimično pripada meni...

U tom trenutku sam shvatila odakle šampanjac na našem stolu, odakle stalan osećaj da me neko posmatra. Želela sam da ga prekinem i postavim mu milion pitanja, ali odlučila sam da sačekam šta će se sledeće dogoditi.

– I ti moraš da pripadneš meni, Laura.

Nisam mogla da izdržim.